

POEME

AD SAVORMAE

acela e artist, nu geniul muced care
pune tremur în ochi ca-n coardă sub arcuș
ci-arhatul care mută găina din culcuș
de paie-n cartofi pai, în panglici frăgezioare

și saltă piepții demni din supă sau cus-cus
și-i jertfește pe ruguri înalte, rotitoare
ce le zic rotisoare; pune mirositoare
ierburi – că de poftă bat urșii pe la uși

nebun e cel ce-și vinde țărâna pe-o felie
sau cel ce prețuiește albume vechi pe disc
nu-i muzică nici pâine ca-n discul de lipie

tu nu cați la simbrie, etnie sau la risc
șormo – frumusețe rulată tocmai mie:
cu inima în gât mănânc din obelisc

rotund-imaculată ca mobila din jysk
te dezghioc din cămașa cerată de hârtie
varza se face leandru, tzatziki – iasomie
te țin ca pelicanul hrana la pui – în plisc

ar trebui ca gura să-ți plătească chirie
dar limba clevetindă ar turna-o la fisc
singur ca alpinistul triumfător pe pisc
a rămas pipărușul de chili pe gingie

din soare a rămas o dungă de-nserare
din tine pungă goală, și vântul vârtecuș
te fură, te strecoară sub roți printre picioare

mă-nnapoiez prin boare, beat mort mă pun sub duș
rămas-a doar un damf de carne și de floare
cum a rămas columna când a murit Brâncuși

BUCUREȘTI

mișto în bucurești, cărcei dă viță
când umple ziduri dă conace sparte
și oameni lipicioși, gen cum pă lapte
să prinde – fiert și răcorit – pieliță

tu mușcă din covrig cât frige, frate
bagă pă frig schembea, la cald ciorbiță
fă cioate-n scări de bloc cu grădiniță
fugi dânc grădini dă vară-n bar dă noapte

și dacă inima să face mică
tu pune-te în cur pă lângă șine
și uită-te la lună cum s-ardică

mahmurciufut, adulmecă cum vine
ceva așa de dulce că să strică
și cu nesaț te strică și pă tine

DISCUȚIA SECRETĂ

spune: când te oprești să îți vezi chipu-n apă
unde privești: în unde? la tine-n luciul ei?
gândește când te-apropii: ai îndrăzni să bei?
iată: nu mai ești tu-n ceea ce stă să-nceapă –

poate, cu alge-n gene, un altul. oare-l vei
urni-n zadar spre tine și simți că-ți scapă?
lasă-te-ncet spre el – pleoapă spre altă pleoapă –
acum nu mai ești singur; și nici el. suntem trei

sunyata – spumă-n iarba în care-adormi în cot
o spaimă-n somn, ce-mpinge inima să bată –
ce s-a golit de sine se umple-apoi cu tot

ivește-ți mâinile de piatră fărâmată
urzeala voastră e jucăria unui mort

Four white circular marks arranged horizontally at the top of the page.

Calligraphic characters in dark ink, positioned at the top center.

Main body of calligraphic text in dark ink, featuring dense, flowing characters. Includes a section of lighter, pinkish calligraphy on the left side.

MĂ-NTREB

cum să ating în locuri care dor?
suflând sfios ca spre un crucifix?
smulgând săgeata neîndurător?

cu gura beată-n buze de kylix
bând vinul turbure-tulburător
sau șpriț din apa lethei și din styx?

însă-mi ascult zvâcnetul tâmpelor:
prin alabastru, vene de onix –
ce-mi spun că trauma nu-i un afix
ci mult mai mult: carne din carnea lor

glose de sânge peste-un rând în pix
poet prolix, fățarnic cititor
ne alipim în dreptul rănilor
și ne zâmbim: se potrivesc la fix

MULTUMESC

celor cu tastele tocite, vise-n țeastă
fie la laptop – douăzeci de taburi de jstor
fie de la atâtea *powerchord*-uri pe chitari
fără vreo garanție c-o să reușească

celor ce-adorm în *lore*, printre rizomi și modulări
care țeș circuite cu pleoape de iască
aprinse de speranța că or să trezească
și-n alții ce-a trezit în ei munca inimii lor

celor cu pixuri roase și-o unghie de pastă
și degete de la picioare strânse în covor
care scriu încă – și, cum pun punct, li se face dor

care-și produc albumele la căști, în dormitor
cu norii curgând în cascade pe fereastră:
tot ce-am clădit stă pe închipuirea voastră

CE SPUNE CORPUL

sfiala sa: puful de pe bărbie
sclipind în după-amiaza rece-n soare
și niciodată cât, ci doar cum doare
ninsoare pe-avioane de hârtie

sintaxa-ntortocheată, protectoare
ivită altora – ascunsă ție

elipse – maci în lan de colilie
ingambamente cât o-mbrățișare

și – ca amprente pe-un glob de sticlă
senzații vagi, nedeslușite, ne-ncăpând
în corp: mână prea mare-ntr-una mică

și gesturile care-animă orice rând –
cocktailuri-degetar: speranțăfrică
de toate câte-au fost și încă sunt

BRAZDE

întâi sunt piepturi dezlipite când se strâng
apoi sunt buzele, săltate-n zâmbet tâmp
apoi plecarea-n zori, ca-n seceriș, la câmp
bocanci bufnind pe scări, să nu-i auzi cum plâng

și apoi stepele de aur se fac plumb
și inima nu-ncape de plămânu stâng
cuiburi de mitraliere ciripind în crâng
ai cerul la picioare – dar îți pare strâmb

când vor cădea pe câmp ca niște spice
topite-n pâini amare și-mpletite-n păr
fără vreun braț de tată să-i ridice

chirciți lângă aceeași mamă pe ogor
ne vom căi, dar n-o s-avem cui zice
doar vântul își va aminti numele lor

AUTOGARĂ

turcește pe bordură, la red bull cu țigare
băiatul are „BLACK” scris mare, alb, pe șapcă
și mâna-n pantaloni, că nici la geacă
și nici la ei nu are buzunare

o voce răsfățată, brunetă și posacă
de la *inimamea cu Y mare*
se-aude cum scânțește-n difuzoare
iar el răspunde „lasă, o să treacă

n-o să mai fac Italia, nici Spania, nici alte
fete. doar pă tine”. își stinge în noroi
ultimul muc de viceroy. prin sălciile înalte

merge-aplecat spre maxi ploiești-găgeni-băicoi.
sunt drumuri d-alea vechi, care încep departe
și se sfârșesc în noi. sfârșesc mereu în noi.

UN SONET DE ANDREI DOBOȘ
(DE FLORENTIN POPA)

văd bine: tot oftez, și după ce se-nchide rana
știu bine: tot aleanul s-a născut din jinduit
și trag spre munți, unde nu-i zid să îmi sufoce prana
și cașul – nu sârmanul cap, e pus la jintuit

și-acolo aș cugeta, de parcă într-un ashram, împietrit
până ce atman, pânguit, în Brahman s-a răscopt
nins sub suman, miros mireasmă: colac împletit
și pus la rumenit în nobila cifră de opt

„e-o râie acest oraș, de-i stai sub piele te face sarcopt”
zise zâmbind codana, ce știe – ca Kondanna
și înțeleg c-afară de-nțelegere sunt toate moft
și unde taste poticnesc, alunecă lin pana

pe creștet – raze, în pântec – soare; și pe cer iar soare
când beau pălincă în refugiul pentru căprioare

FORȚĂ

sunt dimineți când mă trezesc la 5 și mânc semințe
luna și soarele stau amândouă cearcăn
și stau și eu – ca o prăsea înghesuită-n teacă
și nu mai meditez spre binele niciunei ființe

tâmpile de păslă și craniu ușor, de nucă seacă
aștept să se petreacă, să pățesc, să dea sentințe
însă – fantast și leneș, beizadea și prinț – e
altcineva care s-a tolănit în mine și nu pleacă

și-aș vrea să vorbesc – dar mai bine ascult
să scriu – dar am un metru cub de carte necitită
să dorm, dar m-am desprins deja de lângă tine

așa că mint: că-mi doresc foarte mult
foarte mult să eliberez o anumită
forță din mine. FORȚĂ. forță din mine

